

Maart 2020

BOMENBUREN

stichting

BOMENBUURT GRIFFIOEN

Middelburg

Website: www.griffioengroen.com

Mail: stboomgrif@zeelandnet.nl

Buurthulp Griffioen

Buurthulp? Wat is dat?

Natuurlijk weten we wat 'buren helpen' is: iets doen voor je buren wat zij zelf door omstandigheden nu niet kunnen. Buurthulp is iets dergelijks, maar dan niet alleen voor directe buren maar voor 'buren' in de hele wijk.

Een aantal maanden geleden is door de Stichting Griffioen De Wijk en door Welzijn Middelburg 'Buurthulp Griffioen' opgezet. Ruim 20 wijkbewoners hebben zich aangemeld om, wanneer dat nodig is, een andere bewoner van de Griffioen even te helpen. Het gaat daarbij steeds om tijdelijk helpen en om hulp die de professionele hulpverlening niet biedt. Om incidentele hulp, niet om structurele hulp. Denk bijv. aan: samen een stukje wandelen, vervoer naar het ziekenhuis, medicijnen halen, boodschappen doen, voorlezen, een klein klusje in en om het huis, enz. Zo is bijv. in de afgelopen maanden iemand geholpen die door haar rug gegaan was en even een paar dingen in huis niet kon doen.

De Bomenbuurt is onderdeel van de wijk Griffioen en dus betreft 'Buurthulp Griffioen' ook ons. Misschien zou u nu of in de toekomst net even wat eenvoudige hulp kunnen gebruiken. Hoe komt u dan in contact met iemand die dit best een keer zou willen doen? Daarvoor wisselen wij drieën elkaar af als coördinator. Een van ons kunt u op werkdagen telefonisch bereiken tussen 11.00 en 13.00 u. Wij hebben de lijst met vrijwilligers en proberen dan iemand te vinden die u de helpende hand wil bieden. Vervolgens neemt deze persoon contact met u op.

Het tel.nr. van Buurthulp Griffioen is [06 45 31 81 44](tel:0645318144).

Daarnaast kunt u ons mailen via buurthulpgriffioen@gmail.com.

De buurthulpcoördinatoren:

Marianne Fenning

Sjanie Lukasse

Piet de Rijke

Na de overgave van Japan riepen Indonesische nationalisten in augustus 1945 de Republiek Indonesië uit. De Nederlandse regering beschouwde dit als een opstand binnen de kolonie Nederlands-Indië en wilde haar gezag weer herstellen. Er ontstond daardoor een jarenlange guerrillaoorlog van de Indonesische nationalisten tegen het Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger. Bij de KNIL zaten ook Zuid Molukse militairen. Na de onafhankelijkheid van Indonesië kwamen ongeveer 3600 van deze militairen, met hun gezinnen, naar Nederland. Omdat gedacht werd dat hun verblijf in Nederland tijdelijk zou zijn, werden ze ondergebracht in centrale woonoorden. Een van deze woonoorden was Kamp Seisweg in Middelburg.

Lenie Boonman-Usmany, een van onze Bomenbuurtbewoners, vertelt:

Herinneringen aan Kamp Seisweg

Begin jaren '51 tot '61 was er een kamp gevestigd waar tegenwoordig de Scholengemeenschap CSW staat. Ik denk dat de meeste bewoners van de Bomenbuurt dit niet weten. Op de plaats waar nu de CSW staat stond ons Kamp Seisweg, omringd door sloten, weilanden en boerderijen. In die periode heb ik er met mijn familie gewoond. In die tijd stonden er verder alleen de 112 nieuwe woningen van de Bomenbuurt, die destijds ongeveer 5 jaar oud waren.

Mijn ouders, twee oudere zussen en ik zijn in 1951 naar Nederland gekomen. Ik was destijds 6 à 7 maanden oud. Mijn vader zat bij de K.N.I.L. waar ook Molukse soldaten deel van uitmaakten. Op dienstbevel van de Nederlandse regering moesten zij met hun gezinnen naar Nederland komen. Zij zouden voor tenminste een halfjaar hier verblijven en dan weer terugkeren. De rest is geschiedenis. Het Kamp Seisweg bestond uit 5 barakken in U-vorm gebouwd. Mijn herinneringen aan die tijd zijn mij dierbaar. Ondanks dat we het niet breed hadden, maakte mijn moeder het altijd gezellig in huis. Mijn vader kreeg destijds 3 gulden zakgeld per week. De rest verdiende hij bij een melkfabriek en door bij een boer op het land te werken. Hij wilde zijn hand niet ophouden!

We hadden ook een kampbeheerder de heer Luyendijk. Je kon bij hem altijd terecht, en was zeer behulpzaam. De familie Luyendijk woonde ook op het terrein.

In onze kamer met de boer bij wie mijn vader werkte en zijn vrouw op bezoek

Voor ons, als kinderen, was het wonen in het kamp heel leuk. Er waren altijd andere kinderen om mee te spelen. We zaten op de Casembrootschool op de Zuidsingel. Daar gingen we lopend heen. Tweemaal per dag heen en tweemaal per dag terug. Op vrijdag was het altijd wasdag. Dan gingen we naar het waslokaal en keuvelden we met andere kinderen terwijl we ons wasten in zinken teilen. Dat was altijd gezellig.

Mijn moeder leerde Hollands koken en sloot zich aan bij de Nederlandse Vrouwenbond. Ook naaide ze onze kleding en breide truien voor ons.

We werden daarom ook de drieling genoemd omdat we altijd dezelfde kleding droegen (zie foto in de woonkamer met een buurmeisje).

We hebben tot 1961 in het kamp gewoond en zijn daarna verhuisd naar de Molukse Wijk in de Stromenwijk. Nu woon ik op Eikenlaan 17. Dus je kunt eigenlijk zeggen dat ik weer terug ben gaan wonen in de Griffioen waar ik als kind veel gespeeld heb.